

Розова, Л. В. Чорна. - Київ ; Одеса : Освіта України, 2015. - Кн. 1. - С. 23-27 . - ISBN 978-617-7111-98-5

18. Розова, Т. В. Філософія еллінізму [Текст] / Т. В. Розова, Л. В. Чорна // Розова Т. В. Людина. Культура. Філософія (проблема людини в європейській філософії) : підручник для виклад., аспір., студ. вищ. навч. закладів / Т. В. Розова, Л. В. Чорна. - Київ ; Одеса : Освіта України, 2015. - Кн. 1. - С. 27-31 . - ISBN 978-617-7111-98-5

ГОНЧАРЕНКО Катерина,

*кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри філософії
Навчально-наукового інституту філософії та освітньої політики
УДУ імені Михайла Драгоманова*

РОЛЬ ІНТЕЛЕКТУАЛА У ВСТАНОВЛЕННІ «ПОЛІТИКИ ІСТИНИ»

Свого часу Карл Мангайм завважував, що відстоювати цінності та норми у суспільстві, а відтак і впливати на їх формування - це місія вільних інтелектуалів. Тут ми маємо одразу визначити, що під інтелектуалом ми будемо розуміти особистість, яка попри всі обставити та ситуації буде *керуватися розумом й повсякчас застосовувати саме його*. Інтелектуал спроможний не піддаватися впливу адміністративно-політичних, економічних та іншого роду маніпуляцій. Адже *зосереджує свої зусилля на розгортанні критичного дискурсу і творенні нових смислів та ціннісних орієнтирів* суспільного розвитку. Це й буде провадження «політики істини»: інтелектуал обстоює об'єктивні, наукові істини та намагається бути учасником формування їх на рівні суспільства, а не залишатися стороннім спостерігачем.

Проте, проблеми, з якими стикається наше сьогодення полягають у тому, що інтелектуали покладають свої зусилля на химерні та ілюзорні вектори буття. Вони ж або підкоряються популістським тенденціям, або консервуються в своїх власних «бульбашках». Інтелектуала на сьогодні замінила «тубільна інтелігенція», що

презентує себе в якості різноманітних експертів, які просувають свої геть не фахові думки і перед якими пересічні люди здають свої суспільні позиції. Таким чином нівелюється консенсусна культура спілкування, яка сприяла б пошуку рішень, що не утискали б інтереси усіх соціальних груп, між якими виникає напруженість, а навпаки сприяла конструктивному їх рішенню.

Ще Ж.-П. Сарт, який ставив питання того ким є інтелектуал, звернув увагу на те, що претендувати на цю роль може хіба особистість, яка не лише, не зраджує культурним цінностям, але й зберігає їх та примножує. Відтак, навіть не маючи безпосередньої влади така особистість може отримати її опосередковано: завдяки довірі, яка формується щодо вивіреності позиції та певності справи. «Побутувала думка, що інтелектуал - це хтось, хто втручається в те, що його не стосується, і має намір оскаржувати сукупність знань і поведінку, що спирається на них в ім'я глобальної концепції людини і суспільства: ідеалу на сьогодні неможливого, а отже, і вкрай абстрактного та невірного, оскільки суспільства зростання характеризуються крайньою диверсифікацією способів життя, соціальних функцій, конкретних проблем. Однак, це правда, що інтелектуал - це хтось, хто втручається в те, що його не стосується» [1, с. 224]. Однак, таке втручання відбувається за рахунок свідомого розуміння необхідності його участі в вирішенні того чи іншого питання. Тобто, інтелектуалом є особистість, яка не долучається до коментування будь-якої хайпової теми в соціальних мережах, а та, яка відчуває власну відповідальність за вирішення болісних питань суспільного буття, які повсякчас залишаються поза увагою «свідомої громадськості». Цю думку можна доповнити ще й розмірковуваннями М. Фуко, який звертає увагу на ризик на який спроможний інтелектуал.

Від інтелектуалів значною мірою залежить характер суспільної відповідальності, яку кожна з соціальних груп готова взяти на себе. Навіть проведення наукових заходів, на сьогодні, є свідченням того, що існує важливість розуміння наукової спільноти, яка усвідомлює

відповідальність цієї групи за стратегію розвитку нації та держави, а не просто тримається на інтерпретуванні дійсності.

Список використаних джерел та літератури:

1. Sartre J.-P. Situations philosophiques. Gallimard, Collection Tel, № 171, 1990. pp. 219-238.
2. Foucault M. La Volonté de savoir. NRF-Gallimard, pp. 121-122.

ГОРПИНИЧ Людмила,

старший викладач кафедри підприємництва, торгівлі та біржової діяльності Державного університету інформаційно -комунікаційних технологій

**ПІДПРИЄМНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ В
УМОВАХ ЦИФРОЛІЗАЦІЇ**

Проблеми розвитку підприємницького сектора видаються зараз дуже актуальними, особливо у епоху трансформації традиційних поглядів на ведення бізнесу, що пов'язано з розвитком і використанням процесів цифровізації в усі сфери життєдіяльності людського суспільства. Формування нового типу економічного розвитку, обумовленого створенням принципово нових інструментів та можливостей, викликає необхідність всебічного переосмислення різних аспектів підприємницької діяльності.

Цифровізація суттєво змінює способи ведення бізнесу та отримання прибутку. У сучасних умовах економічного та соціального розвитку процеси цифровізації рухаються прискореним темпом. Цифрова трансформація охоплює кожен галузь господарської діяльності. Одним із основних факторів конкурентоспроможності суб'єкта економіки стає використання високотехнологічних інструментів у своїй діяльності, зокрема цифрових технологій.